

Legyen hát: MAG Alkotmány!

VISSZHANG - LIV. évfolyam 46. szám, 2010. november 19.

Azon okból köteleztük el önnönmagunkat hosszas vívódások után e hozzászólás megtétele mellett, mert az Önök lapjának hasábjai méltatlanul figyelmen kívül hagyják a nemzet legkiválóbb alkotmány- és közigazgatási jogászainak új alkotmányunk felépítése érdekében kifejtett fáradozásait. Gadó Gábor úr e témában a nagyrabecsült Szerkesztőség által korábban közreadott munkája is inkább a semmitmondó, valódi közjogi változásokat nem követelő írásokra összpontosított. Történt ez annak ellenére, hogy az Alkotmányelőkészítő Bizottság honlapján régóta elérhető a valóban legtekintélyesebbeknek a hazai sajtóban mindeddig igaztalanul mellőzött munkái. Ezúton kérem Önöket, mulasztásukat, hiányérzetünk megszüntetése érdekében, haladéktalanul orvosolni szíveskedjenek.

Figyelmükbe ajánlom Varga Zs. András tanszékvezető úr, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem docense koncepcióját. A tanszékvezető forradalmi tette buzdít: egy *MAG Alkotmány* elfogadására. Erre a szálra lehet felfűzni több más hasonlóan kiváló jogtudós véleményét is. A *MAG Alkotmányról* írtakból idéznünk kell: (a *MAG Alkotmány*) „eleve nem foglal állást az államforma kérdésében vagyis (szemben a hatályos alkotmánnyal nem a Magyar Köztársaságról, hanem) Magyarországról szól [...]. Azt, hogy aztán mi legyen az államforma, hány kamarával működjék az Országgyűlés stb., tényleg alaposabban meg kell majd vitatni.” Varga úr írása lehetőségként említi egyebek mellett „a legitimizmus eredményét (az Apostoli Királyság helyreállítása a törvényes dinasztia jogaiba visszahelyezése mellett)”, a szabad királyválasztást. Varga úr felé az a megjegyzésünk lenne, hogy talán indokolt, sőt mi több, szükséges lenne még karakánabban fogalmaznia, s az Apostoli Királyság, továbbmegyünk, a Törzsszövetség mellett egyértelműen letennie a voksát. E helyütt bátorkodom szerény javaslattal kiegészíteni, itt az ideje - a genetikai kutatások legújabb eredményei felhasználásával - az Árpád-ház régóta esedékes restaurálása ügyében lépni.

Mondhatnók azt, hogy a magunk részéről maradéktalanul egyet tudunk érteni azzal az elképzeléssel, hogy a *MAG Alkotmány* kitérjen „a három »sz«-re: a legalitás egyetemese elve által védett személyi méltóságra, a történeti meghatározottságú nemzet fennmaradásához nélkülözhetetlen szolidaritásra és a két, gyakran egymás ellen ható elvet kiegyensúlyozó szubszidiaritásra”. Valóban, a XXI. században a globalizáció mértelenül fenyegette nemzet fennmaradását más úton-módon nem lehet biztosítani. Idekívánkozik Varga tanszékvezetőnek az a gondolata is, hogy új alkotmányunk majd „ténylegesen biztosítja a vallásszabadságot azáltal, hogy nem valamiféle kilúgozott álsemlegességre épül, hanem a Trianon- emléktörvényhez hasonlóan helyet biztosít a Teremtő Istennek”.

További pillérnek Varga úr azt tartja, hogy a *MAG Alkotmánynak* biztosítani kell „a folytonosságot az ezeréves magyar alkotmányossággal (vagyis a Szent Koronára utalásnak lehetővé kell tennie egyfajta modernizált Szent Korona-tan későbbi kidolgozását)”. E helyütt legalább részben vitatkozni bátorkodunk, nem tudván, mi indokolhatja a „modernizálást”, s az nem veszélyes-e, nem jelentheti-e a *Nem, nem soha...* elv, továbbmegyünk, a revízió gondolatának feladását, a Szent Korona által szimbolizált területek együvé tartozásának tagadását. Nem fordulhat-e ily módon a nemes gondolat esetleg önmaga ellen. Ajánlom Varga úr figyelmébe Pokol professzor úr javaslatának a Szent Korona-eszmére utaló részeit: az eszmét „a mindenkori magyar államnak ápolnia kell, és a magyarság erős nemzeti tudatának egyik alapjaként őriznie”. (Igaz, még Pokol úrnál is van más tekintetben hiányérzetünk, hogy miért csak a *Magyar Hírlapban* megjelentetett interjúban foglal a homoszexuálisokkal és a romákkal kapcsolatosan határozottan állást.)

A *MAG Alkotmány*ba tehát részünkről mindenképp beolvasztandónak tartjuk Sári János, az MTA doktora, professor emeritusnak a nemesi vármegye és a főispáni poszt felélesztésére tett, a múltba és a jövőbe egyaránt mutató javaslatát. Citálásra kívánkozik a professzor úrnak a történelmi intézmények felélesztését igazoló gondolata: „a történelmi múlthoz fűződő kapcsolatok tétje: hogy Magyarország Magyarországi Köztársaság, vagy Magyar Köztársaság lesz”. Pokol Béla professor úrnak a közmorál helyreállítására, annak alkotmányos jogforrássá tételére, a nemzeti büszkeség feltámasztására vonatkozó korszakos elképzelése szintén a *MAG Alkotmány*ba kívánkozik. Az ő írásaik reményeim szerint még külön-külön hozzászólások tárgyává válhatnak. (Ezúttal bátorodnék e méltatások elkészítésére való nyilvános felhívást megfogalmazni.) Itt tartom, kérem szépen, szükségesnek megjegyezni azt, hogy az nem lehet érv e kiváló férfiak magasan szárnyaló gondolataival szemben, hogy a XIX. században Széchenyi, Kossuth, Eötvös és a többiek kinevették volna őket, hiszen tudjuk jól, az egy más korszak volt, amikor jóról és rosszról még zavaros dolgok kavargtak a legnagyobbak fejében is.

Örömmel tölt el bennünket az, hogy a nemzet megmentésén munkálkodó kiváló férfiúk nem ülnek fel a szélsőséges jogvédők, homofóbia-ellenességet szító, a történelmi alkotmányba ütköző megnyilvánulásainak, s magvas gondolataik között helyet szorítanak annak, hogy a házasság férfi és nő szent kapcsolatát kell jelentse, vagy legalább a káros emberi jogi törekvések kapcsán utalnak a homoszexualitásra.

Az akadémiai élet és az egyetemi körök egyes szereplői esetében is előfordul, hogy a fenti legkiválóbbakétól eltérő nézeteket vallanak. Róluk értekezik Varga Csaba, az MTA doktora, intézetigazgató által jegyzett *Az öncéllá válás és a kiüresedés veszélyei* című írás, melyet a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogtudományi folyóirata, a *Iustum Aequum Salutare* (2010/3.) szerkesztői megjegyzés nélkül hozott le. Szerzőnk aggályait félretéve a harmadik köztársaság alkotmányos berendezkedését a korszakellenére is védő jogászokat a következőképp láttatja: „el kell tűnődnünk a főként biológiai értelemben alkalmazott »parazita« kifejezés használhatóságán. [...] Tehát e körbe tartozó jogászaink mentalitásában és közbeszédében egyfajta élősdiség jött létre, mely az Alkotmánybíróság mindenkori termékéhez eleve elfogadó dogmaépítő készséggel közeledik...” Sok hasonló közül említhetjük a cikkben használt gyönyörűségeken értelmetlen, többszörösen összetett, képzavaros jelzős szerkezetet: „önmagának szentistváni szerepet tulajdonító alkotmánybíróági önfényezés”. Az írás magáért, a szerző általa beszél...

Mindannyiunk nevében gratulálhatunk a jogtudósoknak: Uraim, ez férfimunka volt, a nemzet egykoron méltó tisztelettel fog Önökről mint Alapító Atyákról megemlékezni! S a harmadik köztársaságot az Önök kiemelkedő szellemi erőfeszítésének köszönhetően méltó körülmények között kísérhetjük utolsó útjára!